

VAGA 13/20 M

O ara o mai

Ja hi tornam a ser.

S'anuncia una nova convocatòria de vaga, acordada de manera unànime per tots els sindicats de l'ensenyament, i tornem a posar en marxa la persistent pluja d'atacs, crítiques, excuses i retrets.

Si el guió l'hagués escrit el Govern, no li hauria pogut ser més favorable. Sembla que les polítiques de la por, les estretors econòmiques, l'excés d'individualisme i la manca de solidaritat van fent el seu efecte: ens trepitgen, ens maltracten, ens menyspreen, ens humilien, amb la cara ben alta, amb una rialleta cínica, i nosaltres... ens revoltam contra els representants dels sindicats!

Ens estem equivocant d'enemic.

Motius per declarar-nos en vaga no ens en falten. Els sindicats n'han recollit fins a setanta. Per si no n'hi hagués prou amb tota la bateria d'atacs als drets laborals i a les rebaixes salarials, en el sector de l'ensenyament encara hi podem afegir l'intent de desmantellament del sistema d'educació pública i, per les nostres contrades, una intolerable fixació per limitar l'ús de la nostra llengua i la llibertat d'expressió del professorat. O sigui, que no només acomiaden els nostres companys, ens retallen els drets, ens baixen el sou, ens augmenten l'horari de feina i n'empitjoren les condicions, sinó que, a més a més, difonen un discurs on, a la tradicional acusació sobre la vagància dels funcionaris, s'hi afegeix la de perversos adoctrinadors. En definitiva, desprestigien la nostra feina i trepitgen la nostra dignitat professional i personal.

I nosaltres, mentrestant, perdem el temps discutint amb els representants dels sindicats sobre el què, el com i el quan de les mobilitzacions. Perquè suposo que, si més no, estem d'acord amb la necessitat de mobilitzar-nos. O no?

Potser massa tard, però ara la vaga ja està convocada i jo, d'entrada, quan estic d'acord amb els motius per fer-ne, primer la faig i després analitzo com ha anat. Perquè si canviem l'ordre dels termes, correm el risc que es transformi en una profecia auto-complida: com que pensam que serà un fracàs, no hi donam el nostre suport i, d'aquesta manera, contribuïm al fracàs.

Us confesso que jo també he estat molt crític amb la posició dels sindicats. La seva gestió del temps i la contundència de les accions no ha coincidit amb el que jo hauria fet. Però no serveix de res mirar enrere i plantejar futuribles. La qüestió és què fem a partir d'ara. I aquells que havíem defensat una posició de força davant de tots aquests fets intolerables -agreujats encara per l'absolut menyspreu a què el Govern ha sotmès darrerament als nostres representants- ara no podem deixar de donar suport a una mesura que tinc la impressió que s'ha pres des de l'absoluta desesperació.

I malgrat els cants de sirena que s'esforcen en convèncer-nos una vegada més que els perjudicats de la vaga som nosaltres mateixos i que l'equip econòmic del govern es frega les mans mentre pensa en els sous que s'estalviarà, tots sabem que això no és cert, i que només una gran mobilització que demostrï que no abaixarem més el cap i que estem disposats a seguir lluitant fins on faci falta, podrà aturar tota l'allau de mesures que ens vénen a damunt.

Perquè aquesta no és una vaga per aconseguir millores. És una vaga per parar el cop, per no perdre-hi encara més. És una vaga de resistència. I sí, resistir requereix coratge, requereix sacrificis, sovint també sacrificis econòmics. Però recordem-ho: resistir és vèncer.

Joan Bort